

รวมฎีกาประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

เหตุสุดวิสัย, รับช่วงสิทธิ, รับชน, ความผิดของผู้ส่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 943/2510 เหตุที่เกิดความเสียหายเนื่องจากคลื่นของเรืออื่นในลำแม่น้ำมาปะทะเรือฉลอมของจำเลยที่บรรทุกสินค้าและจอดอยู่ที่ท่าเรือเรือฉลอมกระแทกกับท่า ทำให้สินค้าที่บรรทุกบางส่วนเคลื่อนตกลงไปในแม่น้ำ เป็นผลพิบัติที่อาจป้องกันได้ถ้าได้จัดการระมัดระวังตามสมควร ไม่ใช่เป็นเหตุที่ไม่มีใครจะอาจป้องกันได้ ฉะนั้น จึงไม่ใช่ความเสียหายที่เกิดจากเหตุสุดวิสัย

เมื่อโจทก์ ในฐานะผู้รับประกันภัยการขนส่งสินค้าไว้กับห้างหุ้นส่วนจำกัดเจริญโภคภัณฑ์ ได้จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด เจริญโภคภัณฑ์ไปแล้ว โจทก์ย่อมเข้าสู่ฐานะเป็นผู้รับช่วงสิทธิเรียกร้องให้จำเลยในฐานะผู้รับขนชำระเงินจำนวนที่ได้จ่ายไปแก่โจทก์

จำเลยบรรทุกสินค้าเกินกว่าเก้งท้ายเรือหรือหลังคา อันเป็นการผิดระเบียบของกรมเจ้าท่า ถือได้ว่าเป็นความประมาทเลินเล่อของจำเลยแล้ว และเนื่องจากจำเลยมีอาชีพรับขนส่ง ย่อมมีหน้าที่ใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษกว่าปกติสามัญชน แต่กลับละเลยการปฏิบัติหน้าที่ในอาชีพอันควรต้องพึงปฏิบัติเสีย กล่าวคือ เมื่อบรรทุกสินค้าลงเรือเสร็จแล้ว ส.ผู้ควบคุมเรือของจำเลยกับลูกเรืออีก 3 คนขึ้นไปบนท่าหมดไม่มีคนอยู่ในเรือ ที่จะคอยระมัดระวังป้องกันภัยอันตราย อันอาจจะเกิดความเสียหายขึ้นได้ ซึ่งโดยปกติต้องมีคนงานคอยระวังอยู่ เพราะอาจมีคลื่นแรงมา ซึ่งแล้วก็มีคลื่นแรงมาจริงๆ และปะทะเรือฉลอมที่บรรทุกอยู่สูงตกลงไปในแม่น้ำเสียหาย ส.กับลูกเรือไม่สามารถจะเข้าไปช่วยประคองเรือเพื่อป้องกันความเสียหายไว้ได้ เพราะเกรงว่ากระสอบสินค้าที่เคลื่อนหล่นลงมาจะทับเอา ตามพฤติการณ์ถือว่าเป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของจำเลย จำเลยต้องรับผิดชอบ

ประกันภัย, ส่วนได้เสีย, ค่าเสียหาย, พนักงานสอบสวน, พ.ร.บ. ประกันวินาศภัย
พ.ศ.2510

คำพิพากษาฎีกาที่ 1742/2520 โจทก์ครอบครองตึกของผู้อื่นในฐานะผู้อาศัยโจทก์ไม่มีส่วนได้

เสีย ที่จะเอกประกันภัยตึกนั้นได้ตาม ม.863 ไม่มีอำนาจฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเมื่อไฟไหม้ตึก มีแต่สิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนเครื่องตกแต่งของโจทก์ที่เอาประกันภัยไว้

โจทก์ไม่จ้างคนยามเฝ้าสถานที่ และจัดหาเครื่องดับเพลิงหลังจากที่ถูกวางเพลิงมาครั้งหนึ่ง ไม่เป็นประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม พ.ร.บ. ประกันวินาศภัย พ.ศ.2510 ม.31 ที่จะแจ้งเหตุสงสัยให้นายทะเบียนออกคำสั่งให้บริษัทจ่ายเงินตามกรมธรรม์ประกันภัย ไม่หมายความว่าถึงรองผู้กำกับซึ่งรักษาการแทนผู้กำกับการตำรวจและแจ้งไปยังนายจ้างต้องปฏิบัติตาม มิใช่เป็นองค์ประกอบความผิดของนายจ้างซึ่งนายจ้างมีอยู่ก่อนคำเตือนแล้ว ไม่เป็นการโต้แย้งสิทธิที่นายจ้างจะฟ้องอธิบดีกรมแรงงาน และพนักงานตรวจแรงงานที่จะฟ้องให้เพิกถอนคำเตือน

ประกันภัย, ค่าสินไหมทดแทน, ยกเว้นความรับผิด

คำพิพากษาฎีกาที่ 1377/2524 โจทก์ให้เช่าซื้อรถยนต์ที่โจทก์เอาประกันภัยไว้ผู้เช่าซื้อให้ลูกจ้างขับรถรับจ้างแล้วเกิดเหตุรถเสียหายขึ้น มิใช่เกิดเหตุเพราะการทำให้ของโจทก์หรือบุคคลที่โจทก์ใช้ให้กระทำโดยตรง ไม่ต้องวินิจฉัยว่าลูกจ้างของผู้เช่าซื้อขับรถโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่ โจทก์ผู้รับประกันภัยเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยได้

ประกันภัย, ค่าสินไหมทดแทน, ยกเว้นความรับผิด

คำพิพากษาฎีกาที่ 2648/2524 ความวินาศภัยได้เกิดขึ้นเพราะความประมาทของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 กระทำไปในทางการที่จ้าง จึงถือ

ไม่ได้ว่าเหตุเกิดขึ้นเพราะความ**ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง**ของจำเลยที่ 2 ผู้
เอา**ประกันภัย** จำเลยที่ 3 ผู้รับ**ประกันภัย** จำเลยต้องร่วมรับผิดชอบด้วย

แพง หนีแบ่งชำระ ได้ ตีความ ไม่เป็น สัญญาเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอก
ผู้รับประกันภัย ต้องรับผิดชอบ วิว่าง มี อำนาจฟ้อง เป็น ปัญหาข้อเท็จจริง
ต้องห้ามอุทธรณ์ มี ผลประโยชน์ร่วมกันในมูลค่าความแห่งคดี

คำพิพากษาฎีกาที่ 4193/2532 โจทก์ทั้งสี่มิได้ร่วมกันฟ้องเรียกร้องให้จำเลยทั้งสี่ รับผิดชอบอย่างเจ้าหนี้ร่วม แต่ละคนต่างเรียกร้องให้จำเลยทั้งสี่ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายที่ตนได้รับเท่านั้น แม้จะอาศัยมูลละเมิดเดียวกัน คดีสำหรับโจทก์คนใดจะอุทธรณ์ฎีกา ในข้อเท็จจริงได้หรือไม่ ต้องแยกพิจารณาจำนวนทุนทรัพย์ตามที่ โจทก์คนนั้น ๆ เรียกร้อง เมื่อโจทก์ที่ 4 เรียกร้องให้จำเลย ทั้งสี่ร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ตน 9,000 บาท คดีสำหรับ โจทก์ที่ 4 จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 ดังนั้น แม้จำเลยที่ 4 จะอุทธรณ์ว่าศาลชั้นต้นกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้โจทก์ที่ 4 สูงไป และศาลอุทธรณ์วินิจฉัยให้ก็ไม่ทำให้จำเลยที่ 4 มีสิทธิฎีกา ข้อเท็จจริง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาของจำเลยที่ 4

สัญญาประกันภัยที่ผู้รับประกันภัยตกลงว่าจะใช้ค่าสินไหมทดแทน ในนามของผู้เอาประกันภัย เพื่อวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลอื่น ซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบอันมีลักษณะเป็นประกันภัยค้ำจุน นั้น มิได้เป็นสัญญาประกันภัยซึ่งผู้รับประกันภัยกับผู้เอาประกันภัย ตกลงกันว่าจะให้บุคคลภายนอกได้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัย ที่ผู้เอาประกันภัยควรจะได้รับ ดังนั้น แม้โจทก์จะไม่เคยแสดงเจตนา แก่ผู้รับประกันภัยว่าจะเอาประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยนั้น ก็มีอำนาจฟ้องเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายซึ่ง ผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 บรรทัดสอง กรณีจะปรับด้วยมาตรา 374 ไม่ได้

กรมธรรม์ประกันภัยข้อ 2.14 มีข้อความว่า "ข้อสัญญาพิเศษ ภายใต้จำนวนเงินจำกัดความรับผิดชอบที่ระบุไว้ในตาราง บริษัทจะไม่ยก เอาความไม่สมบูรณ์แห่งกรมธรรม์หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ของผู้เอาประกันภัยหรือข้อ 2.13 หรือเงื่อนไขทั่วไป เว้นแต่ข้อ 1.2 เป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบตามข้อ 2.1 (ความรับผิดชอบต่อความบาดเจ็บหรือมรณะ) หรือข้อ 2.2 (ความรับผิดชอบต่อผู้โดยสาร)" ดังนั้น จำเลยที่ 4 ผู้รับประกันภัยจะเอาเงื่อนไข ทั่วไปข้อ 1.8 ที่ว่า "ผู้เอาประกันภัยมีหน้าที่นำหลักฐานมาแสดงต่อ บริษัทเพื่อพิสูจน์ว่าผู้ขับรถยนต์ในขณะที่เกิดอุบัติเหตุเคยได้รับ ใบอนุญาตขับรถยนต์" มาต่อสู้โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบตามกรมธรรม์ประกันภัยไม่ได้

วิแพ่ง ไม่เป็น ฟ้องเคลือบคลุม บรรยายฟ้อง มี สภาพแห่งข้อหา มีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5774/2533 โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 และ จำเลยที่ 2 เอาประกันภัยคำจนไว้กับจำเลยที่ 3 สำหรับรถยนต์คันเกิดเหตุ ในวันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์คันดังกล่าวไปในทางการที่จ้างของ จำเลยที่ 2 ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงชนถูกรถยนต์ที่โจทก์ กับพวกโดยสารมาพลิกคว่ำที่ถนนบริเวณพุทธมณฑลตำบลศาลายา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ต้อง เสียค่ารักษาพยาบาล และต้องขาดประโยชน์ทางทำมาหาได้ขอให้บังคับ จำเลยทั้งสามให้รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ได้ความชัดว่าโจทก์ก็กล่าว หาว่าจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์โดยประมาทชนรถยนต์ที่โจทก์โดยสารมา ณ สถานที่ใด ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายอย่างไรทั้งจำเลยทั้งสามต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เพราะเหตุใดเป็นการแสดงโดยแจ้งชัดซึ่ง สภาพแห่งข้อหา และข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้ว การที่ฟ้อง โจทก์มิได้กล่าวว่าจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ด้วยอาการอย่างไร ถนนที่เกิดเหตุ เป็นถนนสายใดในบริเวณพุทธมณฑล นั้นไม่เป็นข้อสำคัญถึงขนาดจะทำให้จำเลยทั้งสามไม่เข้าใจข้อหาได้ ฟ้องของโจทก์ไม่เคลือบคลุม

แพ่ง มี ใบเสร็จ เป็น คำเสนอ ผู้รับประกันภัย ต้องรับผิดชอบ ชำระเบี้ยประกัน มีส่วน
ได้เสีย ทุจริต ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง วิแพ่ง รับฟังพยานหลักฐานได้
บัญญัติระบุพยาน ชอบ เอกสารท้ายฟ้อง คำให้การ กำหนดประเด็นข้อพิพาทกะ
ประเด็น อำนาจศาลฎีกา ไม่ต้อง ย้อนสำนวน ข้อที่ไม่ได้ว่ากันในศาลล่าง ประกัน
วินาศภัย ประกันอัคคีภัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 753/2537 ศาลชั้นต้นมิได้กำหนดประเด็นว่า
โจทก์เป็นเจ้าของทรัพย์สิน ที่เอาประกันภัยอันจะถือว่าโจทก์เป็นผู้มีส่วนได้เสียหรือไม่
ไว้ในชั้นสอบสวน ซึ่งจำเลยได้โต้แย้งคัดค้านและอุทธรณ์คัดค้าน ต่อศาลอุทธรณ์แล้ว
เมื่อจำเลยได้ให้การโดยชัดแจ้งถึงประเด็น ดังกล่าวรวมทั้งเหตุแห่งการนั้น ประเด็น
ดังกล่าวจึงเป็นประเด็น ข้อพิพาทแห่งคดี ทั้งเป็นประเด็นข้อแพ่งชนะในคดีอันถือได้ว่า
เป็นประเด็นสำคัญ เพราะหากฟังได้ว่าโจทก์ไม่มีส่วนได้เสียในเหตุที่ ประกันภัยไว้
จำเลยย่อมไม่ต้องผูกพันและรับผิดชอบต่อโจทก์ ที่ศาลชั้นต้นมิได้กำหนดประเด็นดังกล่าว
เป็นประเด็นข้อพิพาท จึงเป็นการมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. ว่าด้วยการ
พิจารณา แต่เมื่อโจทก์จำเลยได้นำสืบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวแล้ว ศาลฎีกา
ย่อมเห็นสมควรวินิจฉัยประเด็นนี้เสียเองได้โดยไม่จำต้อง ย้อนสำนวนให้ศาลชั้นต้น
พิจารณาพิพากษาใหม่

แม้ตามทางปฏิบัติผู้เอาประกันภัยจะต้องยื่นคำขอประกันภัย ตาม
แบบของบริษัทประกันภัย เพื่อให้บริษัทพิจารณาก่อน แต่กรณี ดังกล่าวก็เป็นกรณีที่
กระทำผ่านมาจากตัวแทนหรือนายหน้าของ บริษัทรับประกันภัย ส่วนกรณีของโจทก์
ตัวแทนของโจทก์ได้ทำคำเสนอต่อ ส. ผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยได้โดยตรง จึง
ไม่ได้มีแบบพิธี ที่จะต้องยื่นคำขอให้พิจารณาก่อน เมื่อ ส. ไปตรวจสอบสินค้า
เครื่องจักรเป็นที่พอใจก็สนองรับคำเสนอของตัวแทนโจทก์ผู้อยู่ เฉพาะหน้า สัญญา
ประกันภัยระหว่างโจทก์กับจำเลยจึงเกิดขึ้นแล้ว

การที่จำเลยได้ยื่นแบบรายการเกี่ยวกับการรับประกันอัคคีภัย สำหรับ
สต็อกสินค้าเครื่องจักรของโจทก์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ สำนักงานประกันภัยกระทรวง
พาณิชย์ เป็นกรณีที่จำเลยปฏิบัติ ตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510
มาตรา 27 วรรคแรก ซึ่งบัญญัติว่า เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการรับประกันอัคคีภัย

เมื่อบริษัททำสัญญาประกันอัคคีภัยรายได้ให้บริษัทอื่นรายการ เกี่ยวกับการรับประกันอัคคีภัยตามแบบที่นายทะเบียนกำหนดต่อพนักงาน เจ้าหน้าที่ภายใน 3 วัน นับแต่วันที่ ได้ทำสัญญาประกันอัคคีภัย รายนั้น ดังนี้ การกระทำของจำเลยแสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่า จำเลยได้ทำสัญญารับประกันอัคคีภัยสำหรับสินค้าของโจทก์แล้ว

กรรมกรรมประกันภัยเป็นพยานหลักฐานอันสำคัญซึ่งเกี่ยวกับ ประเด็นข้อสำคัญในคดี เมื่อมีลายมือชื่อผู้แทนของจำเลยผู้ต้องรับผิดชอบ เป็นสำคัญในตารางแห่งกรรมกรรม ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของ กรรมกรรม ประกันภัยที่โจทก์อ้างจึงเป็นพยานหลักฐาน ฟ้องยังคับจำเลยได้

โจทก์ฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบตามสัญญาประกันภัยซึ่งจำเลยต้องทำกรรมกรรมประกันภัยมีข้อความตรงตามสัญญาประกันภัยและส่งมอบให้ โจทก์ผู้เอาประกันภัย แต่กรรมกรรมประกันภัยไม่ใช่เอกสารที่กฎหมาย บังคับให้ต้องแนบมาท้ายฟ้อง เอกสารท้ายฟ้องเป็นส่วนหนึ่งที่ โจทก์อ้างอิงตามที่ได้กล่าวไว้ในคำฟ้องเท่านั้น ส่วนหลักฐาน ที่มีเป็นหนังสือจะฟ้องร้องให้บังคับได้หรือไม่เป็นหน้าที่ ของโจทก์ที่จะต้องนำสืบอยู่แล้ว ดังนั้นที่ศาลชั้นต้นกำหนดประเด็น โดยใช้ถ้อยคำว่าสัญญาประกันภัยท้ายฟ้องใช้บังคับได้หรือไม่ ย่อมหมายความว่า สัญญาประกันภัยตามฟ้องใช้บังคับได้หรือไม่ เมื่อปรากฏว่าโจทก์นำสืบโดยส่งสำเนาภาพถ่ายตารางแห่งกรรมกรรม ประกันภัยต่อศาล และจำเลยนำสืบยอมรับว่าต้นฉบับของเอกสารดังกล่าวมีอยู่จริงและมีลายมือชื่อของผู้แทนจำเลยพร้อมประทับตราของบริษัท ถูกต้อง จึงเท่ากับโจทก์นำสืบว่าสัญญาประกันภัยตามฟ้องมีหลักฐาน เป็นหนังสือลงลายมือชื่อฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบหรือลายมือชื่อตัวแทน ของฝ่ายนั้นสามารถฟ้องร้องให้บังคับคดีได้ตามป.พ.พ. มาตรา 867 แล้ว

โจทก์ได้ยื่นบัญชีพยานอันดับที่ 9 ระบุแบบรายการเกี่ยวกับ การรับประกันอัคคีภัยของจำเลยกรรมกรรมเลขที่ 86/338057 จาก สำนักงานประกันภัยกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งผู้อำนวยการสำนักงานประกันภัย ได้ส่งเอกสารต่าง ๆ เป็นชุดมารวม 12 ฉบับ มีสำเนาภาพถ่าย ตารางแห่งกรรมกรรมอันเป็นเอกสารที่เกี่ยวข้องโดยตรงและเป็น ส่วนหนึ่งของแบบรายการเกี่ยวกับการรับประกันอัคคีภัยของจำเลย

ตามกรรมธรรม์ดังกล่าวรวมอยู่ด้วย ดังนี้ถือว่าโจทก์ได้ระบุนำ เอกสารดังกล่าวเป็นพยาน ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 88 (เดิม) แล้ว เอกสารดังกล่าวจึงรับฟังได้ เมื่อจำเลย ได้ออกกรรมธรรม์ประกันภัยไว้ แม้ว่าขณะฟ้องโจทก์ยังไม่ได้รับมอบ กรรมธรรม์ประกันภัยจากจำเลย แต่กรรมธรรม์ประกันภัยนั้นก็มีอยู่ที่จำเลยก่อนโจทก์ฟ้องคดีแล้ว โจทก์ย่อมกล่าวอ้างถึงและใช้เอกสาร ดังกล่าวฟ้องบังคับคดีได้ ที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 326 บัญญัติว่า บุคคล ผู้ชำระหนี้ชอบที่จะได้รับใบเสร็จเป็นสำคัญจากผู้รับชำระหนี้ นั้น เป็นกรณีที่ผู้รับชำระหนี้จะไม่ยอมออกใบเสร็จรับเงินให้ผู้ชำระหนี้ จึงให้สิทธิผู้ชำระหนี้เรียกร้องให้ผู้รับชำระหนี้ออกใบเสร็จรับเงินได้ ซึ่งต่างกับกรณีที่จำเลยออกใบเสร็จรับเงิน ค่าเบี้ยประกันไว้แล้ว แต่ยัง ไม่ส่งมอบให้โจทก์แม้ใบเสร็จรับเงิน ค่าเบี้ยประกันภัยยังอยู่ที่จำเลย ก็ฟังว่าโจทก์ชำระเบี้ยประกัน แล้วได้ไม่ขัดต่อบทบัญญัติมาตราดังกล่าว

เมื่อเกิดเพลิงไหม้แล้ว โจทก์ได้แจ้งให้จำเลยทราบแล้วเพื่อให้ ชดใช้ค่าเสียหาย แต่จำเลยกลับเพิกเฉย เพราะมีกรณีที่จำเลยอ้างเหตุ โต้แย้งกับโจทก์ในปัญหาที่ว่ามีการทำสัญญาประกันภัยแล้วหรือไม่ เนื่องจากกรรมธรรม์ประกันภัยและใบเสร็จรับเงินค่าเบี้ยประกันภัย ยังอยู่ที่จำเลยไม่ได้ส่งมอบแก่โจทก์ จำเลยไม่ได้สนใจหรือตั้งใจ ให้โจทก์ส่งเอกสารรายการละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่วินาศหรือ เสียหายตามกรรมธรรม์ประกันภัยเพราะจำเลยจะไม่พิจารณาชดใช้ให้ อยู่แล้ว โดยจำเลยถือว่าไม่มีสัญญาประกันภัยเกิดขึ้นระหว่าง โจทก์กับจำเลย อีกทั้งจำเลยจะไปสำรวจความเสียหายหรือไม่ก็ได้ ดังนั้น เมื่อจำเลยถือว่าโจทก์กับจำเลยไม่มีสัญญาประกันภัยต่อกัน และจำเลยไม่ตั้งใจให้โจทก์ส่งเอกสารดังกล่าวแล้ว จำเลยจึงไม่อาจ อ้างให้โจทก์ต้องปฏิบัติตามกรรมธรรม์ประกันภัยข้อนี้อีกได้

กรรมธรรม์ประกันภัยกำหนดว่า จำเลยจะบอกเลิกกรรมธรรม์ฉบับนี้ได้ ด้วยการบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นหนังสือไม่น้อยกว่า 15 วัน โดยทาง ไปรษณีย์ลงทะเบียนถึงโจทก์ผู้เอาประกันภัย ในกรณีนี้จำเลยจะคืน เบี้ยประกันภัยให้แก่โจทก์โดยหักเบี้ยประกันสำหรับระยะเวลา ที่กรรมธรรม์ฉบับนี้ได้ใช้บังคับมาแล้วออกตามส่วน เมื่อ สัญญาประกันภัยได้เกิดขึ้นและจำเลยได้ออกกรรมธรรม์ประกันภัยตาม

สำเนา ภาพถ่ายตารางแห่งกรรมกรรมประกันภัย โดยโจทก์ได้ชำระเบี้ยประกัน ให้แก่จำเลยแล้ว การที่จำเลยจะบอกเลิกสัญญาประกันภัย จำเลย จึงต้องปฏิบัติตามกรรมกรรมนี้ เมื่อจำเลยไม่ได้บอกเลิกกรรมกรรม ประกันภัยเป็นหนังสือไปยังโจทก์ สัญญาประกันภัยจึงยังไม่เลิกกัน และกรรมกรรมประกันภัยยังมีสภาพบังคับอยู่

จำเลยให้การว่า สาเหตุเพลิงไหม้มิได้เกิดขึ้นมาเองตาม ธรรมชาติ หากแต่เกิดขึ้นในสถานที่ที่โจทก์ครอบครอง และโจทก์ จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบในเหตุที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นเหตุตามกฎหมาย โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยเกี่ยวกับ ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวศาลชั้นต้นกำหนดประเด็นพิพาทไว้เพียงว่า โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยเพราะโจทก์ ปฏิบัติผิดเงื่อนไขในสัญญากรรมกรรมประกันภัย ข้อ 2 และ 6 จริงหรือไม่เท่านั้น ซึ่งยังไม่ครอบคลุมถึงประเด็นตามคำให้การจำเลย คำให้การของจำเลยถือได้ว่าจำเลยได้ให้การปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ โจทก์ยังมีหน้าที่ต้องนำสืบในประเด็นดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้น มิได้กำหนดประเด็นข้อนี้เป็นประเด็นข้อพิพาท และให้โจทก์มีหน้าที่ นำสืบ จึงเป็นการที่ศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยการพิจารณา อย่างไรก็ตาม คำให้การของจำเลยดังกล่าวไม่ปรากฏเหตุแห่งการปฏิเสธนั้นว่าที่ โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากเหตุตามกฎหมาย ที่โจทก์ต้องรับผิดชอบเองนั้นเป็นเหตุอะไรเพราะเหตุที่โจทก์ ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบเองตามกฎหมายนั้นต้องเป็นวินาศภัย ที่เกิดเพราะความทุจริต หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของ ผู้เอาประกันภัยหรือเพราะความไม่สมประกอบในเนื้อแห่งวัตถุที่ เอาประกันภัยตามนัยที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 879 เมื่อจำเลยไม่ได้ให้การถึงเหตุแห่งการปฏิเสธนั้น จำเลยจึงไม่มีประเด็นจะนำสืบ และปรากฏว่าโจทก์ได้นำสืบข้อเท็จจริง ตามประเด็นดังกล่าวแล้ว ศาลฎีกาย่อมเห็นสมควรวินิจฉัยประเด็น ที่ศาลชั้นต้นมิได้กำหนดไว้ดังกล่าวได้โดยไม่ต้องย้อนสำนวนให้ ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่

ที่จำเลยฎีกาว่าเหตุเพลิงไหม้เกิดจากการวางเพลิง โจทก์ หมดสิทธิที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยนั้น ปรากฏว่า ข้อนี้เป็นข้อที่จำเลยไม่ได้ให้การ

ต่อสู้คดีไว้ จึงเป็นข้อที่มีได้ ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสอง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ผู้มีส่วนได้เสียที่อาจเอาประกันภัยได้,เงื่อนไขกรรมธรรม์ประกันภัย

ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบ, คำให้การไม่ขัดแย้ง

คำพิพากษาฎีกาที่ 4830/2537 ผู้มีสิทธิเอาประกันภัยมิได้จำกัดเพียงเฉพาะผู้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่เอาประกันภัยเท่านั้น ผู้ที่มีความสัมพันธ์อยู่กับทรัพย์สินหรือสิทธิหรือผลประโยชน์หรือรายได้ใดๆ ซึ่งถ้ามีวินาศภัยเกิดขึ้นจะทำให้ผู้นั้นต้องเสียหาย และความเสียหายที่ผู้นั้นจะได้รับสามารถประมาณเป็นเงินได้แล้ว ผู้นั้นย่อมเป็นผู้มีส่วนได้เสียที่อาจเอาประกันภัยได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 863 เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นผู้ขาย จะต้องขนส่งสินค้าที่ขายจากกรุงเทพมหานครไปให้ผู้ซื้อที่ประเทศสิงคโปร์ โจทก์เป็นผู้ที่มีส่วนได้เสียในการที่จำสินค้าไปมอบให้แก่ผู้ซื้อ โจทก์จึงมีสิทธิเอาประกันภัยสินค้าไว้กับจำเลย โดยมีต้องคำนึงถึงว่า กรรมสิทธิ์ในสินค้านั้นจะโอนไปยังผู้ซื้อแล้วหรือไม่ เมื่อสินค้าที่เอาประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องเรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบ ใช้คำสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ได้ จำเลยให้การรับว่าโจทก์เอาประกันภัยสินค้านั้นปรากฏตามกรรมธรรม์ประกันภัยท้ายฟ้องจริง แต่โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องจากจำเลย เพราะสินค้าปลากะป๋องที่โจทก์อ้างว่าเสียหายนั้น ไม่ใช่สินค้าที่โจทก์เอาประกันภัยไว้กับจำเลย โดยมีได้กล่าวว่าสินค้าปลากะป๋องที่โจทก์อ้างว่าเสียหายนั้น ไม่ใช่สินค้าที่โจทก์เอาประกันภัยไว้กับจำเลยอย่างไรเพราะเหตุใด จึงเป็นคำให้การที่ไม่ได้แสดงโดยชัดแจ้งว่าจำเลยยอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างดังกล่าวของโจทก์ รวมทั้งเหตุแห่งการนั้น ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสองจำเลยจึงไม่มีสิทธิที่จะนำสืบตามคำให้การในส่วนนี้

ความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามความในบทบัญญัติแห่ง ป.พ.พ.มาตรา 879 จะต้องเป็นของผู้เอาประกันภัยเองหรือเป็นของผู้รับประกันภัยจึงจะทำให้ผู้รับประกันภัยพ้นความรับผิดชอบ แต่ถ้าเป็นความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของบุคคลอื่น ๆ แม้จะเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับ

ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัยสักเพียงใดก็ตาม ก็ยังไม่ทำให้ผู้รับประกันภัย
พ้นความรับผิดชอบ

เงื่อนไขจำกัดความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัย มีใจความว่าไม่ว่ากรณี
ใดๆจะต้องไม่ถือว่าการประกันภัยนี้ขยายไปคุ้มครองการสูญเสีย การเสียหาย หรือ
ค่าใช้จ่ายอันมีต้นเหตุอย่างใกล้ชิดจากความล่าช้าที่มีความหมายถึงการล่าช้าที่เป็นเหตุ
โดยตรงให้สินค้าที่เอาประกันภัยไว้เสียหายเท่านั้นเมื่อปรากฏว่าเหตุที่สินค้าที่เอา
ประกันภัยเกิดความเสียหาย เนื่องมาจากการระเบิดในห้องเครื่องยนต์ของเรือ หากใช้
เกิดจากความล่าช้าในการขนส่งไม่ผู้รับประกันภัยจึงไม่พ้นความรับผิดชอบ

ความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6809/2539 จำเลยที่ 4 ซึ่งเป็นลูกจ้างของ
จำเลยที่ 2 ผู้เอาประกันภัย ไม่ได้เป็นผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัยตาม ป.พ.พ.
มาตรา 862 และตามตารางกรมธรรม์ประกันภัยอีกทั้งข้อยกเว้นที่จำเลยที่ 3 ผู้รับ
ประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัย ก็ไม่มีกรณีที่ลูกจ้างของผู้เอา
ประกันภัยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงรวมอยู่ด้วย จึงไม่จำต้องวินิจฉัยว่า
จำเลยที่ 1 ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่จำเลยที่ 3 จึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์

ประกันภัยคำจน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4746/2540 แม้กรมธรรม์ประกันภัยจะมี
ข้อความระบุว่า การประกันภัยไม่คุ้มครองความรับผิดชอบอันเกิดจากการขับขี่โดยบุคคลที่
เคยได้รับอนุญาตขับรถยนต์แต่ขาดต่ออายุเกินกว่า 180 วันก็ตาม แต่ก็มีข้อสัญญาพิเศษ
ระบุว่า "ภายใต้จำนวนเงินจำกัดความรับผิดชอบ บริษัทจะไม่ยกเอาความไม่สมบูรณ์แห่ง
กรมธรรม์ หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยเป็นข้อ
ต่อสู้บุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบ ฯลฯ แต่บริษัทไม่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย
หรือตามกรมธรรม์นี้ต่อผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอกผู้เอาประกันภัย

ต้องรับผิดชอบบุคคลภายนอก ผู้เอาประกันภัยต้องใช้จำนวนเงินที่บริษัทได้จ่ายไปนั้นคืนให้บริษัททันที " ดังนั้นจำเลยร่วมจะยกเอาเหตุที่ผู้ขับขี่รถยนต์ที่เอาประกันภัยขาดต่ออายุในอนุญาตขับรถเกินกว่า 180 วันมาเป็นข้อต่อสู้โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบต่อความบาดเจ็บหรือมรณะของบุคคลภายนอกหาได้ไม่ได้แต่ยกขึ้นว่ากล่าวเอากับผู้ประกันภัยเท่านั้น

ละเมิด, นายจ้างร่วมรับผิดชอบลูกจ้าง, ผู้รับประกันภัยรับช่วงสิทธิ,

ประกันภัย คำจวน, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7625/2541

จำเลยที่ 3 เป็นเจ้าของรถยนต์

โดยสารได้เอาประกันภัยประเภทคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถไว้กับโจทก์ จำเลยที่ 3 ว่าจ้างจำเลยที่ 2 ช่อมรถยนต์ จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 ได้ซ่อมรถยนต์และทดลองขับรถและขับด้วยความประมาทเลินเล่อเฉี่ยวชน ห. ถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับ ส. มารดาของ ห. ต่อมาโจทก์ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ ส. เป็นเงิน 50,000 บาท เมื่อโจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายเบื้องต้น 10,000 บาท ซึ่งโจทก์จะต้องจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นโดยไม่ต้องรอการพิสูจน์ความรับผิดชอบให้เสร็จสิ้นภายใน 7 วัน นับแต่วันที่โจทก์ได้รับการร้องขอเป็นการปฏิบัติตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มาตรา 20 โจทก์ยอมมีสิทธิไล่เบี้ยเอาจากจำเลยที่ 1 ผู้ขับขี่รถที่ก่อให้เกิดความเสียหายเพราะประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงได้ตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 อันเป็นสิทธิไล่เบี้ยที่เกิดขึ้นโดยผลของกฎหมายเฉพาะ มิใช่การรับช่วงสิทธิตาม ป.พ.พ. มาตรา 880 ทั้งโจทก์ยอมมีสิทธิไล่เบี้ยเอาค่าเสียหายเบื้องต้นดังกล่าวจากจำเลยที่ 2 ในฐานะที่เป็นนายจ้างของจำเลยที่ 1 ในผลแห่งละเมิดซึ่งลูกจ้างได้กระทำไปในทางการที่จ้างนั้นได้ด้วย แต่โจทก์ไม่มีสิทธิไล่เบี้ยเอาค่าเสียหายเบื้องต้นส่วนนี้จากจำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัยได้เพราะจำเลยที่ 3 มิได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทั้งไม่ใช่ผู้ขับขี่รถหรือนายจ้างของจำเลยที่ 1

ตามกรรมกรรมประกันภัย โจทก์จะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ประสบภัยในนามของผู้เอาประกันภัย ซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบตามกฎหมายเมื่อจำเลยที่ 3 ผู้เอาประกันไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับการกระทำละเมิดของจำเลยที่ 1 โจทก์จึงไม่จำต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ประสบภัยในนามของจำเลยที่ 3 ผู้เอาประกันภัย ดังนั้นการที่โจทก์จ่ายเงินอีก 40,000 บาท ให้แก่ ส. ไปจึงเป็นการชำระหนี้โดยปราศจากมูลหนี้ไม่อาจรับช่วงสิทธิมาไล่เบี้ยเอาจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้ เพราะกรณีไม่เข้าเหตุที่จะรับช่วงสิทธิตามมาตรา 880 แห่งป.พ.พ. ทั้งโจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยย่อมไม่อาจจะรับช่วงสิทธิของจำเลยที่ 3 ผู้เอาประกันภัยฟ้องจำเลยที่ 3 ผู้เอาประกันภัยเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนส่วนนี้ได้

สัญญาเพื่อประโยชน์แก่บุคคลภายนอก,บอกกล่าวผู้รับประกันภัย

คำพิพากษาฎีกาที่ 1752/2543

สัญญา ประกันภัย ระหว่าง

จำเลยกับ ว. ผู้เอาประกันภัยเป็นสัญญาเพื่อประโยชน์แก่บุคคลภายนอกแยกต่างหากจากสัญญาเช่าซื้อระหว่างโจทก์กับ ว. แม้สัญญาเช่าซื้อสิ้นสุดลงเนื่องจาก ว. ผิดสัญญาและโจทก์ได้ยึดรถยนต์คืนไป ก็มีผลเฉพาะสัญญาเช่าซื้อ ส่วนสัญญาประกันภัยเมื่อไม่มีกฎหมายบัญญัติหรือข้อกำหนดในสัญญาระบุให้สัญญาสิ้นสุดลงจึงมีผลใช้บังคับอยู่ โจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกย่อมมีสิทธิที่จะเรียกให้จำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้โดยตรงชำระหนี้ได้

โจทก์ตกลงกับวัด ท. ให้ทางวัดที่จอดรถให้ โดยโจทก์ให้ค่าตอบแทนเป็นรายเดือนต่อคัน แม้โจทก์ไม่มีพนักงานของตนไปเฝ้ารักษารถแต่ทางวัด ท. จะต้องมีการเจ้าหน้าที่คอยดูแลเพื่อทราบว่ามีรถยนต์มาจอดกี่คันจะได้เก็บค่าตอบแทนถูกต้อง ถือว่าโจทก์ใช้ความระมัดระวังพอสมควรโดยไม่เป็นความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง และโจทก์แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนหลังจากทราบว่ารถยนต์หายไปเพียง 1 วัน กับแจ้งให้จำเลยทราบในอีก 1 สัปดาห์ถัดมา ถือว่าได้มีการแจ้งโดยไม่ชักช้าแล้ว ไม่เป็นการปฏิบัติผิดเงื่อนไขกรรมกรรมประกันภัย

สัญญาเพื่อประโยชน์แก่บุคคลภายนอก,บอกกล่าวผู้รับประกันภัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1950/2543

โจทก์นำรถยนต์คันที่หายเอา

ประกันภัยไว้กับจำเลยโดยระบุให้บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ก. เป็นผู้รับประโยชน์ เป็นสัญญาเพื่อประโยชน์ของบุคคลภายนอกสิทธิของบุคคลภายนอกจะเกิดขึ้นต่อเมื่อได้แสดงเจตนาแก่ลูกหนี้ว่าจะถือเอาประโยชน์จากสัญญา ตราบใดที่ยังไม่ได้แสดงเจตนาดังกล่าว คู่สัญญาอาจจะเปลี่ยนแปลงหรือระงับสิทธิตามสัญญานั้นได้ เมื่อบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ก. ฟ้องโจทก์ให้ชำระค่าเช่าซื้อที่ค้างชำระ แสดงว่าได้สละเจตนาที่จะถือเอาประโยชน์จากสัญญาแล้ว โจทก์และจำเลยจึงเป็นคู่สัญญามีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากสัญญาซึ่งกันและกันตามหลักทั่วไปและโจทก์มีสิทธิเปลี่ยนแปลงข้อตกลงเข้าเป็นผู้รับประโยชน์ตามสัญญาประกันภัยเองได้ จึงมีอำนาจฟ้อง

โจทก์เช่าสถานที่ของวัดเป็นที่จอดและอยู่ซ่อมรถ บริเวณดังกล่าวมีประตูเข้าออกทางเดียว แม้ไม่มีพนักงานรักษาความปลอดภัยแต่ก็มีผู้ดูแล ถือว่าโจทก์ใช้ความระมัดระวังในการสงวนทรัพย์สินเช่นวิญญูชนพึงประพฤติตามพฤติการณ์แล้วรถยนต์คันที่เอาประกันภัยสูญหายไม่ได้เกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของโจทก์ และเมื่อทราบเหตุโจทก์ได้โทรศัพท์แจ้งจำเลยและแจ้งความต่อเจ้าพนักงานตำรวจทันที แต่ขาดหลักฐานการมอบอำนาจจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ก. ทำให้การแจ้งความเป็นลายลักษณ์อักษรล่าช้า ถือไม่ได้ว่าโจทก์ปฏิบัติผิดเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัย จำเลยจึงยังต้องรับผิดชอบ

แพ่ง ประกันภัย รับช่วงสิทธิ ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4781/2543

พระราชบัญญัติคุ้มครอง

ผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มีวัตถุประสงค์ที่จะคุ้มครองผู้ประสบภัยซึ่งได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัย เนื่องจากรถที่ใช้หรืออยู่ในทางหรือเนื่องจากสิ่งที่ยกบรรทุกหรือ ติดตั้งในรถนั้น และยังหมายรวมถึงทายาทโดยธรรมของผู้ประสบภัย ซึ่งถึงแก่ความตายด้วย จึงบังคับให้เจ้าของรถซึ่งใช้รถหรือมีรถไว้เพื่อใช้ ต้องจัดให้มีการประกันความเสียหายสำหรับผู้ประสบภัยโดยประกันภัยกับ บริษัทเมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้นแก่ผู้ประสบภัยจากรถที่บริษัทได้รับ ประกันภัยไว้บริษัทจะต้องจ่ายค่าเสียหาย

เบื้องต้นซึ่งในกรณีความเสียหาย ต่อชีวิตหมายถึงค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นเกี่ยวกับการจัดการศพ ผู้ประสบภัยซึ่งถึงแก่ความตาย เป็นไปตามรายการและจำนวนที่กำหนดไว้ ในกฎกระทรวงทั้งนี้ ตามมาตรา 20 ประกอบด้วยมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวการจ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นนี้จะต้องจ่ายทันทีโดย ไม่ต้องคำนึงว่าเกิดจากความผิดของผู้ใด เมื่อบริษัทรับประกันภัยจ่าย ค่าเสียหายเบื้องต้นไปแล้วเป็นจำนวนเท่าใด ย่อมมีสิทธิไล่เบี้ยเอาจาก บุคคลภายนอกหรือจากเจ้าของรถผู้ขับขี่รถผู้ซึ่งอยู่ในรถหรือผู้ประสบภัย หากเกิดขึ้นเพราะความจงใจหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของ บุคคลดังกล่าวตามที่มาตรา 31บัญญัติไว้ ดังนั้น สิทธิไล่เบี้ยของโจทก์ จึงมีเพียงค่าเสียหายเบื้องต้นเท่านั้นซึ่งต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงจำนวนหนึ่งหมื่นบาทสำหรับความเสียหาย ต่อชีวิต

ส่วนบทบัญญัติมาตรา 22 เป็นเรื่องสิทธิของผู้ประสบภัยที่นอกจาก จะได้รับค่าเสียหายในเบื้องต้นแล้ว ผู้ประสบภัยยังมีสิทธิที่จะเรียกร้อง ค่าเสียหายสินไหมทดแทนเพิ่มเติมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประกันภัย, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535

คำพิพากษาฎีกาที่ 9747/2544

พระราชบัญญัติคุ้มครอง

ผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535คงมีเพียงมาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้รับประกันภัยกำหนดเงื่อนไขความรับผิดในส่วนที่เกี่ยวกับการชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นแตกต่างไปจากบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเท่านั้น ไม่มีบทบัญญัติอื่นใดห้ามการตกลงกำหนดเงื่อนไขความรับผิดระหว่างโจทก์ผู้รับประกันภัยและจำเลยผู้เอาประกันภัยในกรณีอื่นๆ ใช้อีก

ตามเงื่อนไขในกรมธรรม์ประกันภัย ข้อ 16 ที่ระบุว่า โจทก์จะไม่ยกเอาข้อยกเว้นความรับผิดตามเงื่อนไขแห่งกรมธรรม์เป็นข้อต่อสู้ผู้ประสบภัยเพื่อปฏิเสธความรับผิดตามกรมธรรม์นั้น ไม่เป็นการแตกต่างขัดกับพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 15 จึงไม่ขัดต่อเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อจำเลยเป็นฝ่ายผิดเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยข้อ 15.10 โดยยินยอมให้ ส. ซึ่งไม่ได้รับใบอนุญาตขับรถขณะเกิดเหตุ

และตามคำฟ้องของโจทก์เป็นเรื่องที่โจทก์ฟ้องบังคับให้จำเลยรับผิดชอบในฐานผิดสัญญา ประกันภัย มิใช่เป็นการใช้สิทธิไล่เบียดเอาแก่จำเลยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 มาตรา 31 จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าจำเลย ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ตามมาตรา 31 อีก โจทก์ซึ่งได้ชัดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นจำนวน 40,000 บาท ให้แก่ บ. ไปตามเงื่อนไขกรมธรรม์ ประกันภัย จึงมีอำนาจฟ้องบังคับจำเลยให้ใช้เงินจำนวนดังกล่าวคืนแก่โจทก์ได้ตามกรมธรรม์ ประกันภัย ข้อ 16

พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5865/2545 เจ้าของรถที่จะต้องชำระเงินค่าเสียหายเบื้องต้นคืนให้แก่สำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยพร้อมเงินเพิ่มตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 26 นั้น หมายถึงเจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหายซึ่งมิได้จัดให้มีการประกันความเสียหายตามมาตรา 23 (1) ไว้เท่านั้น แต่เมื่อจำเลยเป็นผู้ประสบภัยจากรถยนต์ของผู้อื่นที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลย จำเลยจึงมิใช่เจ้าของรถที่ก่อให้เกิดความเสียหายตามมาตรา 23 (1)

เจตนารมณ์ของการประกาศใช้ พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ก็เพื่อให้ผู้ประสบภัยจากรถได้รับการเยียวยารักษาทันทั่วที่จากบริษัท ประกันภัย หรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ แล้วให้บริษัทหรือสำนักงานดังกล่าวมีสิทธิไล่เบียดเอาจากเจ้าของรถ ผู้ขับขี่รถที่ก่อให้เกิดความเสียหาย เพราะความจงใจหรือความ ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ได้ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ มาตรา 31 โจทก์จึงไม่อาจฟ้องบังคับให้จำเลยชำระค่าเสียหายเบื้องต้นคืนให้แก่โจทก์

